

[kisvárdai.lapok]

XII. évfolyam 3. szám – 2010. június 21., hétfő

„Ha nincs olvasói igény, se szerkesztői-kiadói akarat, se szakírói kapacitás, és a színházak sem sürgetik egy dinamikus és szókimondó színházi fórum megjelenését, miért is kellene siránkoznunk az erdélyi színházi sajtó hiánya felett?”

Boros Kinga

Magyar
színházak
XXII. kisvárdai
fesztiválja

„Egy jó fesztiválhoz elsősorban hangulat kell. No meg új emberek, akikkel jókat lehet beszélgetni. Amúgy ez az első fesztivál, amin részt veszek, a Tanyaszínház világosítójaként.”

Biacsi Endre

[reflekt]

Szakmázás

[szakmai.zsúri]

Vándor Éva, színész:

Milyen a jó színház? Füllenté-
nék, ha azt mondanám, hogy jó
az, amin nem alszom el.

Sokkal pontosabb: jó az, amelyik
ébren tart, amelyik éjjel sem
hagy megnyugodni. Belém fecs-
kendeznek valamit az előadás
egy felidézhetetlen pillanatában.
Ki tudja, mi az: gondolat, érzés,
hangulat, látvány, hang- vagy

hullámjelen-
ség? A valami
aztán dolgozni
kezd, mágnés-
ként maga köré
rántja csellengő
szürkeállományi
sejtjeimet. Egy
innovatív vírus.
Hatása másnap
jelentkezik.

Megered a nyelvem. Megszóla-
lásra késztet az

előadás, és egészen mindegy a
beszédkényszer szempontjából,
hogy jutottam-e véleményre az
éjszaka. Ellenőrizetlenül és fel-
tartóztathatatlanul hömpölyög-
nek a mondataim.

Butaságok is. Persze szeretek a
végére járni a dolgoknak: egy-
szer csak leülepszik az élmény,
és definícióvá kristályosodik.

Nem kritikusi vagy rendezői ösz-
szegés ez, hanem a színészösztö-
nből vezérelt belátás.

Jónak vagy rossznak nem szíve-
sen bélyegzem a színházat... az
már nem rossz, amit nem néztem
hiába.

Nem-hiába nézett előadásaim
az utóbbi időszakból a Mindent
anyámról a Pesti Színházban,
illetve Pintér Béla és Társulatától
a Szutyok. Kiszvárdán a zsúritag-
ság egyelőre blokkolja a beszéd-
kényszerem.

Mindennap zajlik szakmai megbeszélés. Tegnap is volt. A következők tör-
téntek:

A Különös ajándék-ról megtudtuk, hogy szerzője a társulat színésznője. Az
információ nem tántorított el attól, hogy a darab kapcsán Egressy Portugálját,
Háy Gézagyerekét és Spiró Csirkefejét emlegessük.

„A nyitó jelenettől kezdve én abszolút benne voltam”, szállt szembe Szűcs
Kati a kötekedőkkel. Az előadás kapcsán a „balkáni életérzés”, „fiatalos
energia”, „akusztika”, „Jugoszlávia-nosztalgia”, „vashalom-bérház”, „esze-
ment káosz” és hasonló kifejezések hangzottak el. Többször.

Magyar Attila a beszélgetés végén az önkritika mestereként megállapította:
„Motorfűrésszel vágtuk magunk alatt a fát.” A felszólalót jó alaposan
szemügyre vettük a társulat távozásakor, arra az esetre, ha netán most látnánk
utoljára.

A 20/20-ról szóló beszélgetés így
kezdődött: „Szeretettel köszöntjük az
író-rendezőt...” Gianina Cărbunariu
viszont nem volt velünk. Legfennebb
léleekben. Nem baj. A beszélgetés
többnyire magyarul zajlott, a román
hozzászólásokat egymás szavába
vágva igyekeztek fordítani a lelkes és
segítőképz résztvevők. Felmerültek
történelmi kérdések és párhuzamok,
a dokumentarizmus és a színház, az
energiák, a költőiség és még sok más
megvitatnivaló. Szünni nem akartak a

hozzászólások, vélemények és kérdések. Pálffy Tibor inkább eljátszta volna
megjegyzéseit, mikor már nem tudta szavakban kifejezni.

A szünetben boldogan vettük észre, hogy elindult a falióra. „Jézusom! Vissza-
zökkent az idő!” – kiáltott fel boldogan a moderátor.

A Hamlet boncolgatása a „mit kérdeznénk Pétertől, ha itt lenne” szellemiségé-
ben zajlott, a rendező hiányában. Inkább kérdések repkedtek, mint válaszok.

Az első megegyezés arról született, hogy nincsenek megfelelő szavaink egy
ilyen jellegű előadásra. Mozgásszínház, némajáték, illusztrálás, gesztusok,
energia, zene és zeneiség, világítás és alulvilágítottság szerepeltek a megbe-
szélés „repertoárjában”. Sokan nehezményezték, hogy Hamlet megszólalt (az
előadásban, nem a beszélgetésen).

Megtudtuk még, hogy:

Egyesek fotók alapján döntenek el, hogy megnéznék-e egy előadást.

A primitív megfogalmazásokat könnyebb eltáncolni.

Az előadások kapcsán „a homályt nem csak a fényre értjük”.

Urbán Balázs milyen időközönként kapcsolja ki és be a telefonját.

A Rómeó és Júlia valójában egy akciófilm.

Egyeseket pont annyira megütött a Hamlet „esés-jelenete”,
mint Dávid Pétert.

Fehérvári Péter színésztechnikája: „Kicsit rányomok az
energiára, aztán pákkkk!”

Egy előadás akkor rossz, ha van időnk számlálni a reflek-
torokat.

A művészeknek mindent szabad, ha meg tudják csinálni.

demKata

[szakmai.zsúri]

Bán János, színész:

Nagyon szeretem a jó színházat – stílustól és műfajtól függetlenül. Lepjen meg, gondolkodtasson el vagy nevetessen.

Persze a rossz színház is színház, mert bár nem lep meg, nem gondolkodtat el, viszont néha megnevetet.

Tízévesen már verset mondtam, tizennégy évesen felnőtt-színházban szerepeltem, ám nem vonzottak a kötelező színházlátogatási programok. Inkább a sport, a képzőművészet. Vegyésznek készültem. Annyira szabályszerűen telt az iskoláskorom, hogy nem csak készültem vegyésznek: szerettem is a kémiát.

Következésképpen később, a saját munkáimon keresztül formálódott ki az ízlésem, illetve segített a dolgos empíria: annyit jártam színházba, amennyit csak tudtam.

Az igazán mély előadásemlékeim nem új keletűek. Nagy benyomást tett rám az orosz iskolának az a vonulata, amelyet ifjúságomban Lev Dogyin képviselt, aztán újabban a litván Nekrošius rendezései, a *Hamlet*, a *III. Richárd*. Ezek az előadások nem tesznek erőszakot a klasszikusokon – a színpadon folyó közösségi munka szinkronban van a darab szellemiségével.

Az elmúlt két évem nem színházba járással telt. Ez most jó alkalom a lemaradásom pótlására. Bár még a fesztivál elején tartunk, tudnék olyan előadást említeni, amelyre jó érzéssel emlékszem majd vissza.

Dömötör Adrienne, kritikus:

Egy fesztivál-zsúri tagjától szinte elvárható, hogy az ízlését közhelyszerűen fogalmazza meg: egy típuszöveg ugyan csöppet sem attraktív, viszont nem tartalmaz előítélet-gyanús elvárásokat. Bizalmat ébreszthetek magam iránt: 'ha sablonos vagyok – objektív szemlélő vagyok'. Vagy mégsem?

Azt gondolom, a zsúritag is tehet magának engedményeket. Engem az olyan előadás fog meg leginkább, amely érzelmileg magával ragad. Fontos, hogy okozzon meglepetést, de ez önmagában kevés: a meglepetésben legyen megfejtési való. A megfejtés viszont ne legyen teljes: maradjon rejtve valami – őrizzen a színház titkokat!

E bonyolult kíváncsnak kevés előadás felel meg, azoknak az emléke azonban sosem halványul el. Én kisvárosban nevelkedtem, első ideáljaim filmszínészek voltak, színházjáró budapesti lakos azonban éppen akkor lettem, amikor létrejött a Katona József Színház. Nagyon könnyen-gyorsan rá lehetett érezni abban az időben, hol játszanak unalmasan, hol érdekesen.

Meghatározó élményeim közé tartozik az utóbbi évekből a kolozsváriak *Woyzeckje* és Mohácsi János rendezése, *A képzelt beteg*. Kisvárdán is láttam már olyan előadást, amelyet meg fog őrizni az emlékezetem.

[szakmai.zsúri]

Lendvai Zoltán, rendező:

Egy előadásban azok a jó aspektusok, amelyek a nézőt meglepik. Emellett érzelmileg

és intellektuálisan is meg kell érintenie. Bármilyen más elvárás előítélet; ez a küszöb azonban evidenciája kellene hogy legyen minden színháznak. Sajnos nem az...

Örömmel vállaltam a zsúri-felkérést. Pihenőben töltöttem az évadot – nem néztem előadásokat –, bizonyára ezért van most bennem a felfokozott kíváncsiság, amitől persze elnézőbb is az ember a saját, kialakult rendezői értékrendjénél.

Nem önmagában a fesztivál inspirál. Itt – a szakmai beszélgetések okán – az előadás csak egy dialógus kezdete. Ha otthon ülök, nincs kivel vitába elegyednem, s szép csöndben elhamvad bennem az élmény. A szakmai beszélgetésben esetleg mások tesznek fel jó kérdéseket, amely után egyéni válaszokra, végül a saját véleményem kialakítására ösztönöz.

Lejegyezte: Balogh Tibor

[fókusz]

Helytelenkedtél, Lilike?

A dög – Marosvásárhely

[komment]

Bandi bácsi A dög első felét a Rákóczi-terem legfelső sorából szemlélte. Mivel azonban partikuláris helyzeténél, és persze előrehaladott koránál fogva onnan csak keveset látott és hallott a „lányregényből”, szünetben fogta magát, és az emeleti magaslesből várta tovább a lassú folyásúnak és izgalmaktól mentesnek tetsző történet végkifejletét. A darabbéli poénokon jót mulatott, de frappánsabb sztorivéget várt. Ám végül csak azt kapta, amit maga is előre sejtett. Pedig Bandi bácsi – becsületes néző lévén – a szünetben még szavazott is! (Piros, illetve fehér golyóval lehetett voksolni arra, hogy a meg- és elesetten is szemrevaló Lilike jelentette komoly kihívással vajon sikerrel küzd-e meg a házasság szent intézménye, vagy épp ellenkezőleg.) Bandi bácsi bölcs előrelátással (elvégre nem mai gyerek!) két golyóval szavazott. Egy pirossal – no meg egy fehérrel. És nem nyert...

[komment]

Hiszek a játék egyszerűségében, ha úgy tetszik, a „minimálban”. A hasban, gyomorszájban, torokban rekedt gondolatok energiájában. A visszafogott színpadi létezés feszültségében. A kifejezéstelen „hal-mimikát” mégis inkább a nézőre vagy a filmre hagynám. Elvárom, hogy a szereplő arca egy kanál só elnyalásánál kisebb ingerre is változzék valamicskét.

[komment]

Dög-unalom...

Azt kellene eldönteni, hogy ki itt a dög, morfondíroztam magamban jó ideig, mert sehogy sem tudtam elkezdni ezt az írást. Irén? Géza? Lilike? A nagymama? Varga úr? Mindenki a maga módján? És ki a nagyobb dög? Lilike, a számító kis fruska, aki felelőtlenül belegázol egy látszólag jól működő házasságba? A nagymama, aki praktikus tanácsokat próbál adni unokájának, és magzatgyilkosságra biztatja? A viagrás Varga úr, aki pénze segítségével biztosítja magának „az életet”? Géza, a kapuzárasi pánikban levő férfi, aki az orangutánok élvezetéről szóló dokumentumfilm hatására döbben rá, hogy „milyen zárt, lapos kis életet él”? A felesége, aki nem képes fölülemelkedni ezen az előbb csak „ártatlan” kalandnak induló, majd egyre bonyolultabb történeten?

„Nem tudom, mi jött rád, de ez nem te vagy”, mondja Irén Gézának, mintegy saját magát is igazolva: valami tévedés lehet a dologban, amibe belekavarodtunk, ez nem velünk történik... Ezek a dögök nem mi vagyunk. Vagy mégis? „Nem te vagy”, de honnan tudnánk, hogy mi rejtezik a másikban, még ha tíz év házasság után is.

És mi A dög? Szerelmi háromszög, amelyből mindenki vesztesen kerül ki? Jó kis pszichoterápiás ülészak házastársaknak?

Ülünk és nézzük Kiss Csaba darabját, jókat nevetünk, időnként saját élet-töredékeinkre ismerünk, akár azt is megsaccolnánk, hogy mi kerekedik ki ebből a sztoriból, aztán jön a fordulat, és szinte semmi sem jön be abból, amire számítottunk. Hát ez a Kiss Csaba egy dög! Hogy megcsavarta ezt az egyszerűnek tűnő történetet! Bár igaz, hogy néha megkímélhetett volna egy-két közhelyeszerű poéntól – de ennyit meg lehet bocsátani neki.

Tulajdonképpen az az érdekes ebben az előadásban, hogy kívülről tud önmagára tekinteni. Feltehetően azért is, mert a szerző képes volt rendezőként felülbírálni önmagát, ami nem könnyű dolog ugyebár egy ilyen „lányregény” esetében. Sok szép színészi pillanatot vittem magammal tegnap, Gulácsi Zsuzsanna (Lilike) második részbeli átváltozásait, Biluska Annamária (Nagymama) visszafogott, száraz humorát, Bányai Kelemen Barna rövid, de annál hatásosabb jelenését, Szélyes Ferenc és Nagy Dorottya kettősének néhány nagyszerű részletét, de mindenekelőtt László Csaba (Pisti) remeklését.

Köllő Katalin

[fókusz]

A kiállhatatlan

A mizantróp – Sepsiszentgyörgy

Nehéz lehet a színészeknek folytatni egy félbeszakadt előadást. Nézőként sem könnyű visszakapcsolódni. Nem az akarat kérdésén múlik... De nem ragozom tovább, inkább: riszpekt a folytatásért. Mivel A mizantróp jó előadás. Akkor is, ha tegnap este kicsit más módon jutott ez tudomásunkra.

Megragadó, hogy az emberi természetről, viszonyokról való bonyolult tudást egyszerű eleganciával,

letisztult formanyelvvel mutatja meg a társulat, miközben egy pillanatig sem moralizál vagy pszichologizál. Elrajzoltak a figurák, külön koreográfia szerint van felépítve a mozgás és a mimika – elképesztően fontosak az arcok, jó annak, aki közről nézi az előadást –; gyakran énekszerű az intonáció, minden (bocsárdisan) mesterkéltséggel és közben pontosan lehet érezni, hogy Alceste a kétségbeesés poklának a fenekén van. Egy pillanat és megszakad a szíve. Belebolondul abba, hogy akit szeret, nem lehet kizárólagosan az övé. Hogy ez a nő nem tudja kimondani végre, amit érez. És ez a Kicsid Gizella-nő nem tudja kimondani, mert hogy lehet olyasmit kérni bárkitől, ráadásul a szerelem nevében: hagyd ott a világot!

Pálffy Alceste-je szociálisan sérült ember. Egyértelmű igazságot akar, csak hogy ilyesmi nincs. Közben szenved attól, hogy ambivalens lény... Közvetetten saját őszintesége miatt is, ami legalább annyira konstruktív, mint amennyire (ön)romboló.

A szociálisban otthonosan mozgó Céliméne meg veszélyesen kiterjeszti a könnyedség határait, pedig a dolgok nem egyformán súlytalanok. Philinte találja meg leginkább a két véglet közti egyensúlyt, de ő sem tűnik maradéktalanul boldognak: bár Éliante őt választja, mégiscsak Alceste-be szerelmes.

Az embergyűlölő alapvető paradoxona, hogy embergyűlöletéhez szüksége van az emberekre. Nem tud elszakadni tőlük, akkor sem, ha rousseau-i módon kivonul a természetbe, mert a társadalmi nem az ember körül van, hanem benne. Nem csak az agyába, hanem a testébe is bele van írva.

anikó

[komment]

Az a pár perc sötét nagyon kellemes és családi hangulatot teremtett – a színháznak nagy erénye, hogy képes egy közösséget valaminek a cinkosává tenni. Most is ez történt – mindenki tudta, hogy lehetetlen folytatni az előadást abban az égszakadás-földindulásban. Ekkor csak igaz dolog történhet. A színháznak meg ez a lényege: egyfajta igazságot keres, amit nagyon nehéz megtalálni.

Tudtam, aki visszajön, abban tovább fog élni ez a cinkosság, kíváncsi, hogyan tudjuk folytatni. Sokat gondolkodtunk, visszatérjünk-e egy korábbi jelenetre, vagy sötétítsünk el és indítsuk világossággal – magyarán elkezdtünk dolgozni a folytatáson...

Pálffy Tibor

Az előadás újratekintéséhez meg kellett keresnünk azt a lelkiállapotot/energiát, ahol abbamaradt. Ehhez az improvizációs készségünkre volt leginkább szükség, hiszen az időközben eltelt két óra a nézőben is törést eredményezett. Próbáltuk a viszonyokat újra kialakítani, többet néztük egymást előadás közben, én pl. Gizkóval (Kicsid Gizella) is szemezttem, doboltam a lábammal – ezeket sose csináltam eddig. Egymástól loptuk az energiákat, hogy oda jussunk, ahol eleve lennünk kellett volna.

Diószegi Attila

Ilyen érthetően, érzékletesen és emberien elmondott alexandrinusokat még soha, sehol. Látni az elhangzó szavakat. Hozzávéve az erős jelenlétre építő színészi játékot, összeáll az egész (a mostoha időkre való tekintettel inkább: két rész-egész) – még a vetített vízesés is rímelt a kint zuhogó esőre.

nóra

[plusz.mínusz]

+ Ebben az évadban jó volt a sokszoros megerősödés, meggyőződés.
– Rossz meg az volt, hogy a bemutató napján, a délelőtti próbán a két méteres díszletről bezuhantam a színpad mögé, a lécek és vasak közé, mert nem tettem korlátot. Szerencsére nem esett komoly bajom.

*Mezei Gabriella,
Székelyudvarhely*

+ A Szomorú vasárnap című Müller-darab bemutatója volt jó. Azt gondoltuk, ez egy könnyed előadás, a meghajlásnál viszont észrevettük, a nézők nem tudták visszatartani a sírást, sokuknál eltörött a mécses.

– Negatív élményem nem volt, mert igyekeztem semmin nem elkeseredni, hanem tanulni a rosszból is.

*Hajdú Tamás,
Újvidék*

+ Az avignoni fesztivál.

– Azon pillanatok halmaza, amikor megkérdőjeleződött bennem, hogy mit is keresek én a színpadon, vajon jó úton haladok-e.

*Bodolai Balázs,
Kolozsvár*

Aki azt mondja, hogy a gyermekközönség hálás – nem mond igazat. Aki azt állítja, hogy hálátlan – egyenesen hazudik. Nem hálásabb s nem hálátlanabb ugyanis a felnőttekből verbuvált publikumnál, csak mássabb. A felnőtt ember fegyelmezetten visszatartja kis- és nagydolgait, s legfőnnebb akkor oszon ki egy

színházi előadásról, ha tele lett vele a hócipője. Az apróságok ezzel szemben lazán kitipegnek pisiügyben, majd a távozásuk természetességével visszajönnek a helyükre, mintha mi sem történt volna. És habzsolják tovább Kukorica Jancsi meséjét, stílszerűen némi pattival, no meg kólával és zörgős zacskójú csipsszel egyetemben.

De vajon miként éli meg mindezt a pódiumra kiálló művész, jelesül Petőfi János vitézének valamennyi szerepét maga alakító Varga Kata-Lina? Nos, egy szóval: vitézül. Igaz, már az előadás elején nagy rutinnal ujja köré csavarja közönségét, interaktív játékokra csábítva őket: legyenek ők (is) a szélvihar, az óriások dübörgő léptei, huszárlovák vágója, boszorkánylárma, s mindaz, ami számukra igazivá, átélhetővé teszi a tündérmesét.

Az előadó – szerencsére – nem törekszik a gyermekfülnék ma már túlzottan tömény szöveg pontos „felmondására”, de mégsem szakad el annyira Petőfi sorától, hogy a művet jól ismerő felnőtteket – közöttük a jelen lévő anyukákat, apukákat, nagyikat – különösebben zavarná. És ez jó! Mint ahogy az is példás, ahogy a menetközben másra (is) koncentráló és nem egyszer hangosan reflektáló nézőket finom, ámde határozott gesztusokkal és mimikával visszacsábítja Iluskához és Kukorica Jancsihoz. S az aprónép – bár ők ezt még nem tudják – ezért is hálás lesz (egyszer majd).

És nemcsak azért, hogy Varga Kata-Lina egy fekete-fehér paraván, egy mesemondó lány-jelmez, s néhány aprócska kellék segítségével egyes-egyedül vándoroltatta meg őket egészen Tündérorszáig.

[re.publik]

Kata-Lina Jancsi. Ki is lehetne más?

K. B.

[kör.kérd]

Gratula!

Én személy szerint szeretem, ha azok, akik fontosak számomra – úgy szakmai, mint személyes téren – elmondják, mit gondolnak a munkámról. De ez nem a ‘Gratulálok! Annyira ügyesek voltatok!’-ot jelenti. Ami nem feltétlenül képmutatás, mégis üres. Mintha kötelező lenne...

Molnár Margit, M Stúdió

A véleményem többnyire az hogy: vvvvvvääääääääääääääääääääääáááááááá! Zavarba jövök a gratulációktól, nem tudom, hogyan kell fogadni, és gratulálni sem tudok. Mindig ránk rontanak az öltözőben, és mi félmeztelenül mosolygunk... Sokkal jobban szeretem, ha előadás után békén hagynak, s majd akkor gratulálnak, ha értelmes véleményt, építő jellegű kritikát is fűznek hozzá.

Bekő-Fóri Zenkő, vásárhelyi színis

Mindenképp tudatni szeretném a kollégákkal, hogy értékelem a munkájukat. Hogy az mennyire sikerült, az más kérdés, de fejet hajtok előttük. Mindenkinek szüksége van arra, hogy a szakma visszajelezzon. Ha pozitívan, ha negatívan, de értékeljék, amit csinálunk.

Borbély B. Emília, Temesvár

Én nem igazán tartom számon ezeket. Persze, jól esik, ha odajönnek az emberek gratulálni, de nem mindig teszik őszintén. Nem tulajdonítok túl sok jelentőséget ezeknek. A színész mindig tisztában kell legyen azzal, hogy mit csinált a színpadon, és ennek függvényében kell értékelje a visszajelzéseket is.

Giacomello Roberto, Csíkszereda

A gratulációk nagy hányada hamis. Megszokták az emberek, s talán még negyedét sem hiszik. Ha őszintén gondolta az illető, hogy tetszett neki, amit aznap este látott, akkor igenis gratuláljon, mondja el a véleményét őszintén, ha meg nem, akkor álgratulációknak nincs helye. Azaz nem kellene legyen helye, de sajnos sokszor előfordul. Ez hazugság. Természetesen jólesik a színésznek, mert elég exhibicionisták vagyunk...

Bandi András Zsolt, Temesvár

Nekem akkor ér igazán véget egy előadás, amikor elhangzik az első vélemény.

Elvárni nem várok el semmit, csak az őszinteséget. De sajnos az emberek nem tudnak őszintén véleményt nyilvánítani.

Mindig hiányolom a visszajelzéseket, nem azért, hogy rólam beszéljenek, hanem hogy lássam, kiben hogyan csapódik le a munkám. Ha azt mondják, „tetszettél”, az csak a hiúságomnak esik jól, de abból semmit nem tanulok...

Gergely Katalin, kolozsvári színis

[plusz.mínusz]

+ Megtudtuk, hogy meghívtak a Nemzeti Fesztiválra Bukarestbe. Igaz, ez csak jövő évadban lesz esedékes, de már nagyon örülünk neki.
– 25 százalékkal levágták a fizetésünket.

Székrenyes László, M Stúdió

+ Egyik vendéjátékunkon elvették az áramot. A világosítónk egy kék fényű telefonnal világította a jelenetet, majd lassacskán a nézők is bekapcsolódtak a mobiljaikkal. Mindenki aktívan – legalábbis cselekvő szándékkal – az előadásért létezett hosszú percekig (kb. 10), ez nagyon erőt adó volt.
– Amikor a közönség felől határozottan, tömbben lehet érezni az elutasítást. Olyankor azt érzed, prostituált vagy, csupán pénzért adod el magad.

Molnár Margit, M Stúdió

+ A Merlin Színházban volt egy nagyon jó Ahogy tetszik-előadásunk – akkor minden tökéletesen összejött.
– Elmosta az árvíz a lengyelországi turnénkat.

Ifj. Vidnyánszky Attila és Ferenczi Attila, Beregszász

+ Továbbra is játszhattam kedvenc előadásaimat, vagyis a Három nővért és a Ványa bácsit, műsoron maradtak az idén is. Ezekhez csatlakozott egy újabb bemutató, a Suttogások és sikolyok.
–/+ Talán csak annyi, hogy kevesebb volt a munka, de ennek a pozitívuma, hogy rengeteg időt tölthettem a kislánnyommal.

Kézdi Imola, Kolozsvár

+/- A legjobb élmény az, hogy el tudom felejtetni a rossz élményeket.

Gálovits Zoltán,
Temesvár

[mai.program]

- 11:00 Szakmai megbeszélés
 13:30 Ignác Rózsa-
 vándorkiállítás megnyitó
 Művészetek Háza
 16:00 Matei Vişniec:
Lovak az ablakban
 (versenyprogram)
 Aradi Kamaraszínház
 Rákóczi-terem
 18:00 Parti Nagy Lajos: Mauzóleum
 (versenyprogram)
 Nagyváradi Állami Színház
 Szigligeti Társulat
 Művészetek Háza
 21:00 Vajda Katalin- Fábri Péter-
 Valló Péter:
Anconai szerelmesek
 Komáromi Jókai Színház
 Várszínpad
 23:00 Zabhegyező
 Kolcsár József egyéni előadása
 Sepsiszentgyörgy
 Művészetek Háza, Kamaraterem

Dávid Péter busás honorárium fejében vállalkozó kedvű szakmabeliek jelentkezését várja kulturális-menedzsment dolgozat megírásához. A munka igen sürgős, hiszen a határidő már lejárt.

„A mizantróp gyertyáit viharlámpára cserélnék.”

„Zsírítagságomat egy hamuzóért.”

[kiszvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXII. Kiszvárdai Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor, Csepei Zsolt, Demeter Kata, Fazakas Márta, Kovács Bertalan, Varga Anikó**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

„Sürgősen eladó! Hamisítatlan indián zenészek. Akár ingyen is elvihetők.”

A Magyar Színházak XXII. Kiszvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Erőforrás Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap, Kiszvárdai Város Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

A címlapon: Kicsid Gizella, Pálffy Tibor, Gajzágó Zsuzsa (A mizantróp), Nagy Dorottya, Szélyes Ferenc (A dög)